

POC ANEM PAS BÉ

Fèlix Villagrasa (Facebook, 30-I-2013).

A banda de la via oficial en el procés vers la recuperació de la sobirania política, la via interpersonal no permet augurar facilitats. La guerra bruta des del poder central apunta cap a la saturació dels mitjans de comunicació amb els temes de la corrupció i de la incompetència gestora de les institucions per tal de deslegitimar una "classe política" catalana prou empantanegada en el deliri plutocràtic de finals de la Transició. Cal una renovació a fons del personal polític a partir de les premisses de competència, intel·ligència, honradesa i patriotisme. O

si no, farem un pa com unes hòsties.

Però no hi ha enlloc representants òptims sense uns representats del mateix nivell o superior. El poble català és un poble, avui, heterogeni, i que es mou entre dos pols: el catalanisme i l'espanyolisme. La meitat o més dels catalans d'avui procedeixen d'arreu de l'estat, o bé els seus pares. Per la qual cosa, potser la meitat o menys dels catalans d'avui tenen la llengua catalana com a materna. I també la cultura, els costums, la cosmovisió i l'escala de valors. Tanmateix, això no vol dir que tots aquests hispanocatalans siguin refractaris al catalanisme, d'igual forma que no tots els catalans de família són catalanistes.

La divulgació del catalanisme no pot competir, quant a mitjans, amb la popularitat de totes les icones, valors, consignes, músiques i qualsevol altra manifestació cultural procedent del centre de l'estat. Potser tampoc s'ha sabut posar a l'abast de la cultura popular uns continguts pensats per a les elits, i la que ja existia (música, dansa, teatre) han quedat fora dels circuits culturals de les concentracions urbanes. El catalanisme ho té molt difícil per influir en la pròpia societat catalana, perquè aquí hi ha molta gent avalada en la seva actitud refractària pels dos grans partits estatals, actitud totalment impermeable a la influència del seu veí català, aquell que li va donar feina quan vingué a la recerca d'una vida millor. A Catalunya es pot viure perfectament sense ni barrejar-se amb els "catalanufos" o "polacos". En canvi és impossible no topiar amb la imposició del castellà en un moment o altre, i molt més si vius en una gran ciutat formada i presa per l'emigració guetitzada.

L'Estat és dins de cadascú: l'estat de coses que ens convé per a viure com a persones i per a la prosperitat del grup, que és el que vol qualsevol ésser humà. La independència o es té com a norma de conducta i com a moral, o no es té, malgrat les declaracions de sobirania. No es pot convèncer el veí si hom no té, primer, coneixement del que un és, i del que és la seva cultura i el seu entorn. I no tindrem res en comú de propi, i no ens deslliurarem del domini foraster si no som capaços de crear lligams intangibles, i més forts que les lleis, per afermar les estructures d'una societat robusta, capaç d'organitzar-se al marge dels poders reals o virtuals que se'ns imposen. És després, un cop vinclat l'arbre pel pes de les nostres associacions, cercles, tertúlies, acadèmies, escoles, clubs esportius, cooperatives, ateneus, corals, grups d'estudi, esbarts, etc., etc., que podrem abastar els fruits en forma d'institucions deslliurades, que serveixin a l'objectiu d'engrandir la nostra pàtria i continuar aportant la riquesa de la nostra cultura comuna a la resta de la humanitat.

No anem pas bé perquè ens falta cohesió social, generositat, i una estratègia intel·ligent, aglutinadora, que superi la partitocràcia i els discursos ròncs basats en la bipolaritat dretes-esquerres, que ara solament proporcionen divisió, anacronisme i discursos de pocapenes. Podeu dir-li com vulgueu: nacionalisme, patriotisme, matriotisme, solipsisme, és igual, ara cal prendre aquest xarop o acabarem veient vèncer la tàctica dels franquistes, que atiaven i esperonaven l'emigració d'incultura castellana (si hagués vingut gent preparada, se'ns haurien cruspit en una generació).

Difícil aconseguir unitat en un país tan avesat a l'individualisme, a la pròpia iniciativa, a no ficar el nas en els afers del veí, a viure a la defensiva. Tres cents anys sense govern propi -i havent de suportar el dels veïns vencedors- acaben per afaïonar un caràcter anarquitzant, maximalista, indòmit, sorrut i tripijocaire. La ferocitat de l'almogàver, l'ardidesa dels capitans, la prudència dels monarques, tot ens falta, perquè solament en tenim referents històrics. Del present, alguns bons gestors i empresaris astuts. Falta patriotisme, però no aquella idea romàntica i metafísica, sinó la seguretat i la força moral que faci del nostre grup una garantia de supervivència i la terra on desenvolupar-nos amb plenitud i amb normalitat. Sense aquesta força moral, serem incapaços d'ajudar els hispanocatalans a fer el salt qualitatiu vers el nostre costat, allà on han estat sempre materialment, però sovint a molta distància espiritual.

És de vital importància aquesta feina d'apostolat, que es fa i que cal seguir fent a partir del coneixement de la pròpia història i cultura, perquè tots coneixem no poques persones, nascudes arreu l'estat o fills seus, que en els darrers anys, i encara més en els darrers mesos han fet el pas des de posicions hispanòfiles cap a opinions procatalanistes. El partit majoritari del catalanisme, CiU, ha acabat per declarar-se favorable a la recuperació de la sobirania del poble català. Però a remolc de les mobilitzacions populars. Veiem, doncs, que el procés avança en els

darrers dos anys a una velocitat inaudita, que encara no s'ha aconseguit res políticament, i que els partits van per darrera la gent i, sovint, fan més nosa que servei perquè les estratègies a curt termini, electoralistes i demagògiques, impedeixen una confluència patriòtica que serà imprescindible si es vol aconseguir sobreviure als embats del poder estatal, i trobar solucions a l'actual estat de bloqueig de les institucions catalanes per l'acció deslleial, obstruccionista i barroera del govern i ministres d'un PP convertit en el dipositari de les essències del Movimiento Nacional.